

Зірки на воротах

Василь Чухліб

Тарасик і Миколка гойдалися на березовій гойдалці, коли хтось у ворота стук-стук. Може, дідусь Федір сіно привіз і кличе, щоб відчинили.

Виглянули, а то піонери Гриць і Юрко. Поставили стільчик і зірку на ворота прибивають.

— А це ви навіщо? — запитав Тарасик.

— Твій дідусь воював з фашистами? Воював! Ще й як! Он скільки у нього медалей! І про це всі повинні знати — дорослі й малі. Для того й зірка,— пояснив Гриць.

Зірка була велика і яскраво-червона, здалеку видно, як пламеніє на воротах.

Піонери помилувалися зіркою, віддали салют і рушили далі. Гриць ніс під рукою ще багато зірок, а Юрко — стільчика, молоток і цвяхи.

— Гей, хлопці, ми вам допоможемо стільчика нести! — гукнув Тарасик.

— А подужаєте? — кинув Гриць.

— Нехай допоможуть,— згодився Юрко.

І вони йшли вулицею вже вчотирьох.

Прибили зірку на воротах у дядька Андрія. Він танкістом був, а зараз комбайнер. Усе обличчя в нього у шрамах, бо в танку горів. Засяяла зірка на хвортці в діда Овсія, отого, що землю дерев'янкою буравить. І на воротах у бабусі Софії прилаштували зірку — у неї син з війни не вернувся.

А ось і обійстя старої Мокіїхи. Та в неї воріт немає. Тоді піонери, а з ними Тарасик і Миколка підійшли до хати. І прибили високо на причілку дві зірки. Два сини було у Мокіїхи — партизани.

Гриць і Юрко відсалютували. А Тарасик і Миколка виструнчилися. Наче солдати.